

Benne élni Krisztusban, a szentháromság egy Istenben!

A Svéd Akadémia 2002. december 7-ei ünnepi ülésén hangzott el Kertész Imre Nobel-díj beszéde. Magyarul beszélt, de köztudottan – talán 100 nyelvre lefordítva is – a helyszínről azonnal közvetítették mindenütt a világon. Nagy dolog ez! Magam is a televízióhoz „szögezett”, figyelmesen hallgattam. Igaz, kis könyvecske formában, nagy példányszámban már az elhangzása előtt megjelent – nekem ma is megvan –, így akkor is és azóta is – többször is – el tudtam olvasni. (Akit érdekel a teljes szöveg, megtalálhatja az internet hálózaton – most ellenőriztem.) Az egész beszéd üzenete sűrítve ebben a két mondatában van: *Auschwitz igazi problémája az, hogy megtörtént, és ezen a tényen a legjobb, de a leggonoszabb akarattal sem változtathatunk. E súlyos helyzetnek talán a magyar katolikus költő, Pilinszky János adta a legpontosabb nevet, amikor „botránynak” nevezte; s ezen nyilvánvalóan azt értette, hogy Auschwitz a keresztény kultúrkörben esett meg, s így a metafizikai szellem számára kiheverhetetlen.* Döbbenet! Kertész Imre a Nobel-díj beszédében valami olyasmit állít, hogy a holokauszta a keresztények botránja, a keresztények a felelősek érte, sőt odáig megy, hogy burkoltan magát Krisztust okolja érte, akit sértően „metafizikai szellemnek” nevez.

Most pedig, tizenkét év elteltével – nagy talányként – itt van egy írás, Török Csaba: „Istenkép Auschwitz után”, *Új Ember*, 2014. április 20. Megdöbbenítő, hiszen úgy tűnik, mintha Török Csaba, aki felszentelt apostolutód, római katolikus pap, valamiképp azonosulna Kertész Imre hamis vádjával. Elie Wieseltől ezt idézi: „Auschwitzban nem a zsidóság, hanem a kereszténység halt meg.” Pap léteére mintha nem fogná fel, hogy ez az állítás nem az egyes keresztény embereket, hanem összességében az egész kereszténységet veszi célba. Így állításával Krisztus testét, az Egyházat, sőt az Eucharisziában velünk maradt Feltámadt Krisztust is támadja, nyilvánítja halottnak. Felfoghatatlan számomra, hogy egy felszentelt pap (minden pap!) egy ilyen abszurd állítás ellen hogyan miért nem tiltakozik? Nagy talány az is, hogy írása végén mit akart ezzel a mondatával közölni: „A zsidóság szenvedése hitelesen és végtelenül emberien mu-

tat meg nekünk egy szenvedő zsidót: a názáreti Jézust.” Azt se lehet érteni, amit Ferenc pápa szájába ad: „egy keresztény nem lehet antiszemita”. Egy keresztény ugyanis – éppen Krisztus parancsa miatt – egyetlen néphez, sőt egyetlen másik emberhez se lehet „anti”! Nem lehet se antiarab, se antipalesztin, se antiorosz, se antiromán, se antiszlovák, se antiszerb, de antimagyar se (!), sőt antiszomszéd se! Tehát senki nem emelhet ki – különösen nem Péter utóda, a Római Pápa – egy népet se a többi közül, hogy ezzel azt sugallja, mintha Isten előtt nem volna egyenlő minden nép. A többi ellen szabad gyűlölködni, ellenségességet szítani, csak a „kiválasztott” ellen nem?! Egy kereszténynek ugyanis, aki valóban Krisztust követi, aki valóban Krisztusban él – ha nem teszi, nem keresztény –, minden népet, minden embert egyformán kell szeretni!

Krisztus szeretetparancsát a legutóbbi negyed század genetikai vizsgálatai minden korábbinál hangsúlyosabban alátámasztják. Azt, hogy az egész emberiség, minden egyes ember testileg (számítógépes nyelven a „hardware”) egyetlen, a Teremtő Isten által titokzatosan életre keltett első emberpártól, Évától és Ádámtól származik, a tudomány világában mostanáig kinevetni való badarságnak, bibliai mesének volt kötelező elfogadni, tanítani. A sejtek „energia üze-
mei”, a mitokondriumok és az Y-kromoszómák genetikai anyagának (DNS) vizsgálatából mostanra azonban cáfolhatatlan tény, hogy volt egyetlen ősapja („Ős-Éva”) és volt egyetlen ősapja („Ős-Ádám”), akiktől az egész emberiség, minden eddig élt ember származik. (lásd R. L. Cann et. al.: *Nature*. 1987, 325, 31–36, és G. D. Poznik et. al.: *Science*. 2013, 341, 562–565). Ezek a kutatások azt is bizonyítják, hogy azonos időben – 150 ezer évvel ezelőtt – azonos helyen, Afrikában éltek. Tehát itt az ideje, hogy éppen a feltárt igazságok miatt, az élővilágra, az emberi személyekre és a közösségeikre, a népekre, a nemzetekre vonatkozóan, az ún. „tudományos világban” is, mindent újragondoljunk. Itt az ideje, hogy a feltárt igazságok és nem a hamis elméletek megismert igazságnak hazudása szerint alakítsuk az emberek gondolkodását, világnézetét! Itt az ideje, hogy végre mindenki belássa, hogy Auschwitz igazságát, a zsidó nép kiirtására tett gyalázatos kísérlet eredendő okát a „modern tudomány világába” beköltözött bálványimádásban, a ténynek hazudott elméletekben, különösen az evolúciós fajelméletben kell és lehet fellelni (lásd Kellermayer Miklós: „Kinek a botránya?” *Új Ember*, 2003. augusztus 17–24.). Nincs alapja az örökletes magasabb rendűségnek, se az egyének, se a közösségek, vagyis a népek, a nemzetek szintjén! Ismételni és ismételni kell az igazságot: testileg egyetlen, titokzatosan létrejött emberpártól származik minden ember! Ez nem bibliai mese, hanem megismert, feltárt igazság! A genetikai vizsgálatokból az is bizonyos, hogy a néphez, a nemzethez tartozás sem valamiféle örökölt identitás! Nincs német, angol, zsidó, magyar vagy bármilyen „nép-gén”! A néphez, a nemzethez tartozás nem genetikai determináltság! Nem magyarnak, zsidónak, angolnak, oroszoknak stb. születik egy gyermek, hanem azzá lesz! A közösség, elsődlegesen a szülők, a család és az iskola a nyelv és a nevelés hatására alakítja a néphez, a nemzethez tartozóvá az újszülöttet. (Tudom, azt kellett volna ide írnom, hogy a kultúra ha-

tására, de nem tettem, mert a „kultúra”-fogalom az egyike azoknak a fogalmaknak, amellyel leginkább visszaéltek az elmúlt századokban, és ezt folytatják ma is.) Nincs örökletes genetikai alapja a pártoskodásnak, a nacionalizmusnak, ember-ember, nép-nép elleni bármely gyűlölködésnek! A genetikai vizsgálatok azonban csak a testünkre és nem a lényegünkre, a személy voltunkra tárhatták fel az igazságot. A lényegünkre, személy voltunkra az igazságot legpontosabban John Henry Newman ezen állítása fejezi ki: „Van két abszolút s szembeszökően magától értetődő létező, én és a Teremtőm.”

Ami pedig a közösség, a saját nép eredetét illeti, amibe minden ember beleszületik, a rövid idő, a 150 ezer év, mint az emberi élőlény vonulat teljes időtartama, fokozottan arra utal, hogy belássuk, nemcsak a saját személyiségünk, hanem a közösségünk, a népünk eredete is titok, misztérium. Bizonyosan, sok-sok elmélet fog még születni (már eddig is sok született), hogy a 150 ezer évben a „kirajzás” („Out of Africa”) mégis hogyan mehetett végbe? Mennyi időt tölthettek őseink Afrikán belül, hányszor és hogyan jöttek el onnan? Észelve, hogy a nyelv mennyire konzervatív, az egyetlen emberpárból több mint 6000 nyelv, nép létrejött (ennyi nyelvet, népet tartanak nyilván ma) alátámasztja azt az állítást, hogy az emberi személy létrejöttéhez tartozó misztériumon túl titok, misztérium tartozik a nyelvek, a népek létrejöttéhez is! (Az Ószövetségi Szentírásban a „Bábel tornya” történet nyilvánvalóan erre a titokra utal.) Nem tudhatjuk, hány nyelv, nép élt a Földön 2000 évvel ezelőtt, amikor az Ige megtestesült és emberré lett. Észelve, hogy a civilizáció hatására a nyelvek, a népek száma milyen rohamosan csökken, arra kell gondolnunk, hogy több lehetett, mint ma. Ez azonban teljesen mindegy, csak az bizonyos, hogy Krisztusnak, a Fiúnak, a Második Isteni Személynek, hogy valóságos emberként jöjjön a Földre, egy népbe, egy nemzetbe és emberi életének kezdetén egy anyai méhbe kellett beágyazódnia! Örök titok, hogy az Atya a hatezernél több népből miért a zsidó népet választotta ki arra, hogy az emberi személlyé lett szeretett Fia beléjük szülessen, beléjük ágyazódjon be. De kiválasztott egyet, a zsidó népet, és ezt senki sem tagadhatja! Viszont azt is tudni kell zsidóknak és nem zsidóknak egyaránt, hogy a zsidó nép kiválasztottsága kizárólag erre, a Testté lett Ige, a Megváltó, a Második Isteni Személy, Jézus Krisztus befogadására szól! Nem szólhatott és nem is szól másra, mert az ellentétes lenne az Igazsággal, Isten akaratával, lényegével. Isten, a Szentháromság Egy Isten a prófétákkal közölt igazságok útján („Ő – a Szentlélek – szólt a próféták szavával”) készítette fel a zsidó népet az Úr, a Megváltó fogadására. Tehát a Megváltótól, a Második Isteni Személytől, Jézus Krisztustól független kiválasztottság gondolata és bármiféle megélése teljességgel ellentétes az Igazsággal! Ellentétes az Ószövetségi és az Újszövetségi Szentírás tanításával, különösen Krisztus szeretetparancsával.

Örök titok az is, hogy az Atya miért a Názáretben élő Máriát, József jegyesét választotta ki arra, hogy a Fiú a földi emberi létének kezdetén az Ő méhébe ágyazódjon bele, azaz a magzatkorát az Ő anyai méhében töltsse el. De kiválasztotta, s lett Mária Krisztus édesanyja és az Egyház, végül is minden ember édesanyja. Szent II. János Pál látva az életellenes bűnöket, az „Evangélium Vitae”

enciklikájában a Földön eluralkodó új civilizációt „halálcivilizációnak” nevezte, amelyből a kivezető utat a III. évezredet indító „Ecclesia de Eucharistia” kezdetű enciklikájában hirdeti meg. Az Eucharisziában itt maradt Megváltó Krisztusban van az emberiség megmenekülésének, földi és túlvilági életének egyedüli záloga! Az emberiség megmenekülését, az új világrendet, a „gyógyítás világrendet” élénk vetítő enciklikáját így fejezi be: „Mélységes analógia van ezért Máriának az Angyal szavára kimondott igenje és az Ámen között, amit minden hívő kimond, amikor magához veszi az Úr testét. Máriának azt kellett elhinnie, hogy akit méhében fogan a Szentlélek erejéből, az Istennek a Fia (vö. Lk 1,30-35). Mária hitének folytatásaként az Eucharisztikus Misztériumról nekünk azt kell hinnünk, hogy ugyanaz a Jézus, Isten Fia és Mária Fia, teljes isten-emberi valóságában jelen van a kenyér és a bor színe alatt (II. János Pál pápa: Ecclesia de Eucharistia).

A mai kereszténységnek, amelyet „keresztény kultúrának” is neveznek, ami valamiféle „valláskavalkád”, amelyből maga Krisztus, az Úr, a Megváltó tűnt el, vagyis a Krisztus nélküli („dekrisztianizált”) kereszténységnek, éppen az emberiség nagy bajba jutottsága miatt, valóban véget kell/kellene vetni, sőt nem is lett volna szabad létrejönnie! Ugyanis valóságosan benne kell élni Krisztusban! Újra, mint kezdetkor, benne kell/kellene élni! „Azon a napon majd megtudjátok, hogy Atyámban vagyok, ti bennem és én bennetek” (Jn 14,20). Jézus Krisztus cáfolhatatlanul, örökérvényűen az Eucharisziára utalt az ún. kafarnaumi beszédében: „Bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok a vérét, nem lesz élet bennetek. De aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van, s én feltámasztom az utolsó napon. A testem ugyanis valóságos étel, s a vérem valóságos ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad, én meg benne” (Jn 6, 53-57). Végre tudni és tudatosítani kell, hogy Krisztus nem vallásalapító, követezése nem egy az Istenhez jutás lehetőségei közül, hanem Ő az Egyetlen, az „Út, az Igazság és az Élet”! Aki nélkül senki se juthat el az Atyához. Aki nélkül senki nem lehet részese a Szentháromság Egy Isten életének. Ő az, aki itt maradt Gyógyítónak, Erőforrásnak az Eucharisziában. Jó, ha minden ember tudja, hogy ennek az igazságnak tudatosítása, tudomásulvétele a feladat! Az egyedüli út az életünk megmentésére, a földre és az örökkévalóra egyaránt! A tagadó állítással szemben – és ez is a megsebzettségeinkből való kigyógyulásunk egyik megalapozott reménye – igenis tény, hogy a tomboló vészorszak idején is voltak – és nem is kevesen – „barátai Istennek”, akik éppen az Eucharisztia véte-
léből nyert erőből tudták legyőzni az örületes félelmet, és valóságosan, az életük kockáztatásával mentették a hamis ideológiával megfertőzött által kiirtásra ítélt zsidó testvéreiket, s így teljesítették be Krisztus új parancsát: „Az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szeretlek benneteket. Senki nem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért” (Jn 15,12).

2014. július 20.